

Svaret på tidens «ismer»

Tale ved 10-årsjubileet for Moralsk Opprustning i Hollywood Bowl i går.

OVER alt lengter menneskene etter fred og forbereder seg på krig. De lengter etter å bygge opp og forbereder seg på å ødelegge. De legger planer om ny velstand og venter nye ulykker.

Hva er den manglende faktor i vår planlegging og hos våre statsmenn i dag? Vi har dyktige folk, fine planer, gode hensikter, men vi er ikke i stand til å finne en løsning på de vanskene i internasjonale konferanser.

Det vi mangler så sørgelig er en ideologi for demokratiet. Vi sier vi er demokrater og at vi ikke trenger noen ideologi. Vi føler det nesten som et svakhetstegn å snakke om en ideologi.

Derfor prøver vi å møte den samme plan og lidenskap hos fremmede ideologier med snakk og fraser om høye idealer og har vold som en siste mulighet. Og så håper vi å kunne leve på den måten vi alltid har

Av

dr. Frank Buchman

Dr. Frank Buchman

levd: selvisk komfortabelt og uforsstyrret.

Vi har alle sammen levd alt for lenge i en atmosfære hvor vi forestilte oss at sikkerhet, velstand, komfort og kultur var én selvsagt ting for menneskene.

Vi glemte den evige kampen mellom det onde og det gode, og at det er seiren i denne kampen som bringer både trygghetens og velstandens velsignelser. Men nederlag i denne kampen, ja, bare uvitenhet om den bringer med seg fattigdom, sult, slaveri og død.

De folk som har glemt denne kampen har glemt Gud og tapt sin frihet. Noen har husket denne kampen og har oppdaget den onde messer.

Gud og det onde står mot hverandre i menneskehetens historie.

Det trengs mer enn diplomati for å drive det onde ut. Det skal mer enn veltalenhet til for å kjempe for Gud. Statsmenn snakker om løsninger. De taler om enhet. Men splittelsen vokser. De taler om moralske verdier. Men umoralsk framgangsmåte er det alminnelige. De bruker disse ord som begivenhetenes harde logikk har vist er sanne. Men det blir bare med ord. Disse mennesker vil ikke se i øynene hva det koster i deres eget liv og i deres folks liv å gi et svar.

Et høyeste onde må bli møtt av et høyeste gode. En fanatisk vedhengen ved det onde må bli møtt med en lidenskapelig streben etter det gode.

Det er grunnen til at demokratiet stadig kommer til kort i verden i dag. Bare en lidenskap kan mestre en lidenskap. Og bare en verdensomfattende ideologi kan helbrede en verden som er splittet av kjempende ideologier.

VI amerikanere er blitt vugget inn i en falsk sikkerhet ved å tro at alle «ismer» befinner seg på den annen side av havet.

«Ismer» vokser ut av uløste problemer i menneskers og nasjoners liv. Hatet hos en mann tenner millionerens hat. En manns mistenksomhet får millionerens mistenksomhet til å våkne. Den sprer seg som ild i tørt gras. Eller den kryper som en flamme under jorden for så å slå ut på hundre uventede steder.

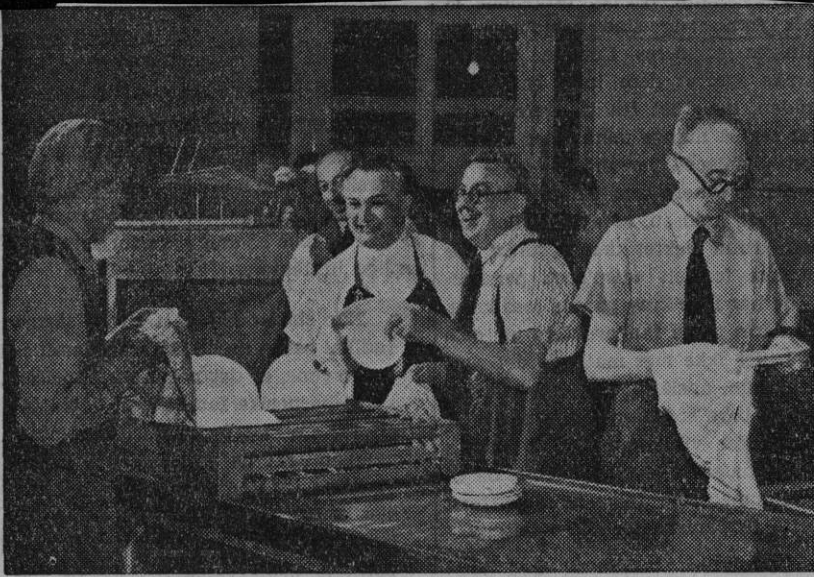
Er Amerika fri for hat, frykt, mistanker, begjær?

Hvorfor er tallet på oppløste hjem så stort hos oss? Hvordan er det med kampen innen industrien?

Er vi et offer for den største av alle «ismer» — materialismen?

Er materialismen mor til alle «ismer»? Holder materialismen på å bli vår nasjonale ideologi?

I

milende italienske parlamentsmedlemmer finner hverandre omkring oppvasken under Moralsk Opprustnings konferanse i fjor i Caux.

Er det grunnen til at vi ikke når våre mål i verden?

Vi strekker ut velvillige hender for å hjelpe Europa og Asia økonomisk. Men materialismen gjør våre beste hensikter til intet. Prisene stiger, penger blir mindre verdt. Uro i industrien nedsetter produksjonen av varer. Akkurat når vår styrke nås i den største krise innenlands.

Den lammende virkning av en «isme» i vårt eget liv er at summen av alle de uløste problemer i vårt eget folk opptrer som en femte kolonne for å sabotere vårt arbeid for menneskeheten.

De andre «ismer» setter sin lit til dette. De venter på at deres tid skal komme. De vet at penger alene ikke vil redde Europa. De vet at mat og lær alene ikke vil redde Europa. De vet at materielle ting kan gjøre andre nasjoner akkurat sterke nok materielt til å bli redskaper for deres ideologiske erobring av verden.

FOR ti år siden ble Moralsk Opprustning født. Akkurat i denne Hollywood Bowl samlet massene seg for å få en visjon av en ny verdensorden.

Da som nå hersket frykt for krig overalt. Da som nå var håpet om en ny verden i alles hjertes.

Hva har vi lært i disse ti årene?

Vi har lært at demokrati uten en ideologi kan vinne en krig, men ikke bygge en fred, at ideologisk beredskap er noe som angår hele folket og er den eneste sikre grunnvoll for nasjonal styrke, moralsk, militær og økonomisk.

I dag tilbyr MRA demokratiene og hele verden det overlegne våpen som en ideologi er. Uten dette vil både feltherren og statsmannen være like hjelpeløse.

MRA har i ti år vokst opp til å bli et svar for hele verden på enhver «isme», til og med materialismen. Det har for millioner av mennesker atter gitt hjem og ære den hellighet de hadde. Det har tent begeistring hos millioner av mennesker og gitt dem håpet om en ny verden. Det har bygd opp i hvert land den organisme som kan gjøre dette håp til virkelighet. Som en britisk kullgruvearbeider sa: «Moralsk opprustning er svaret på enhver «isme» som noensinne er blitt oppfunnet. Det er noe for enhver overalt.»

La meg nevne et par uomtvistelige kjensgjerninger fra de siste tolv måneder. 150 ledende tyskere kom til verdenskonferansen for Moralsk Opprustning i Caux i Sveits i fjor. General Clay i Berlin og lord Pakenham i London gjorde dette besøk mulig. Disse tyskere fant et svar til nihilismen, et svar de kunne gi til en

nasjon som ideologisk var brutt sammen. En ministerpresident sa: «Det er vårt eneste håp.» Den allierte militærguvernøren i Köln sa: «MRA er den ideelle løsning for Tyskland.» En ledende tysk sosialist, tidligere ministerpresident, sa: «Hvis Europa skal reddes, må det skje ved ånden i Moralsk Opprustning.»

Den første håndbok i demokrati som gir Tyskland den ideologi det trenger ble laget av disse menn. Den spredtes vidt og bredt, endog bak jernteppet. Sverige ga 100 tonn papir til dette fordi det så at dets sikkerhet lå i en ny ånd i Tyskland.

FRANSK industri som i årevis har vært slagmarken for kjempende ideologier, har funnet en ny forenende kraft. En arbeidsgiver, sjefen for en arbeidsgiverorganisasjon med 600 000 arbeidere, bekjempet arbeiderne. Formannen for de sosialistiske kvinner i Frankrike hadde en sterk mistillit til bedriftsledelsen. Disse to så den nye kamplinjen, for eller imot demokratiets inspirerte ideologi. De traff hverandre. De ble forvandlet. De bad om tilgivelse og begynte å arbeide sammen. Tusener samler seg om dem. De taler ikke om revolusjon, heller ikke om reaksjon, men om renessanse, gjenfødelsen av en nasjon, gjenfødelsen av et kontinent.

En engstelig verden ser hen til Italia. 200 italienere hvoriblant 26 medlemmer av det italienske parlament kom til MRA-konferansen den siste sommer. De tilhørte seks forskjellige partier. Den kristne demokrat og sosialisten lærte å arbeide sammen. En sosialist sa: «Det er et under å finne oss sammen. Våre partier kan komme sammen slik som vi har gjort det her.» Er det en av hemmelighetene ved de italienske valg? Er dette den gode vei til Europas framtid?

I Storbritannia kommer produksjonen seg opp igjen. Men hva er det største problem i dag? Etter å ha sett Moralsk Opprustnings arbeid i kullgruvedistriktene i England, sa sjefen for en gruve: «Moralsk opprustning fyller ut tomheten og gir den dynamikk vi trenger.» Lord Nuffield, den geniale leder av Englands automobil-industri sier dette i sitt budskap til framførelsen av MRA's industri-skuespill ved British Industries Fair (Den britiske industrimesse) i Birmingham: «Hvis vi skal kunne nå den lykke vi alle ønsker så inderlig, må vi være forberedt på å ta opp de selvlagede problemer som nå plager oss, ved at vi fører ut i livet både personlig, som familie og i industrien prinsippene for sannhet, selvstendighet, uselviskhet og en

4 JUNI 1948

4

medfølelse forståelse for andres problemer og andres synsmåter.»

Hva er felles for alle disse gode nyheter? Det er enhet, den nesten glemte løsning på alle våre problemer i dag.

Splittelse er det som kjennetegner vår tid. Splittelse i hjemmet. Splittelse i arbeidslivet. Splittelse innen nasjonen. Splittelse mellom nasjonene.

Enhet er vårt øyeblikkelige behov.

Splittelse er resultatet av menneskelig stolhet, hat, begjær og frykt.

Splittelse er materialismens fabrikkmerke.

Enhet er gjenfødelsens frukt. Vi har glemt foreningens kunst fordi vi har glemt hemmeligheten ved forvandling og gjenfødelse.

Vi søker en felles grunn å stå på, men vi søker forgjeves. Vi søker den i politikken, vi søker den i arbeidslivet. Vi oppgir håpet om å finne den fordi vi ikke søker den på det eneste sted hvor den er å finne, i en alt omspennende ideologi. Og det er ett av utslagene av vår materialisme i Amerika. Vi har mistet evnen til å skape og leve den alt omspennende ideologi som vil gjenforene verden.

Moralsk opprustning er den gode vei med en ideologi som er inspirert av Gud og som alle kan enes om.

MISFORSTA meg nå ikke. Jeg sier ikke at dette budskap vil være bare populært. Det rører ved samvittigheten. Det er ubehagelig. Det vil alltid være mulig å ta det opp i gal mening hvis en vil vri seg unna det. Men det kommer som et lys til dem som er åpne for det.

La meg fortelle hvordan det kom til meg. For akkurat 40 år siden var jeg splittet. Akkurat som nasjonene i dag er splittet var jeg det. Materialismen holdt på å vinne kampen i mitt hjerte. Jeg reiste til Europa for å prøve å flykte fra det hele. Men min kamp fulgte med meg. En dag i England i Lake District viste Gud meg hva min stolthet og min materialisme kostet. Jeg innrømmet det. Det er det første skritt. Bli ærlig. Jeg sa: «Tilgi meg», først til Gud og så til dem jeg hadde gjort ondt mot. Det er det annet skritt.

Jeg lærte å lytte til Gud. Jeg tok imot hans oppdrag å bringe et svar til mennesker og nasjoner. Det er det tredje skritt.

Gud kaller mennesker overalt til å være redskaper for samling. Det kommer ikke gjennom konferanser, ikke ved lover, ikke ved resolusjoner eller fromme ønsker, men ved forvandling.

Forvandling er kjernen i den høyeste ideologi. Det som hendte med meg kan hende med nasjoner.

